

Foaie de duminică

Anul V nr.50(249)

23 Octombrie 2016

Duminica a 23-a după Rusalii

(Vindecarea demonizatului din
ținutul Gheghesenilor)

www.parohiamartisor.ro

*„Și au ajuns cu corabia în ținutul Gerghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: **Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt?** Rogu-Te, nu mă chinui. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizat. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gerghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând: **Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu.** Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.”*
(Luca 8, 26-39)

A mai spus Domnul Hristos că: „**Acest soi de diavoli nu pot fi scoși decât cu rugăciune și cu post**” (Mt. 17, 21) și aceasta ne aduce aminte și de cuvintele: „**Privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită** “. Domnul Hristos ne-a arătat calea prin care omul poate să scape de sub stăpânirea vrăjmașului, ca să nu-1 stăpânească sau dacă 1-a stăpânit să nu-1 mai stăpânească, și anume ne arată calea rugăciunii și a luării aminte.

„Privegheați” ce înseamnă? Fiți cu luare aminte, fiți ca omul treaz, că dacă nu ești ca omul treaz, atunci te stăpânește. Se spune în Sfânta Evanghelie de la Matei parabola cu sămânța și cu neghina, când au mers slujitorii și au spus că a apărut și neghină și au întrebat de unde-i neghina, că ei au semănat sămânță bună, stăpânul a spus: „**Un om vrăjmaș, pe când noi dormeam, a venit și a semănat neghină** “. Deci diavolul își seamănă sămânțura când noi dormim, când dormim sufletește, când nu suntem cu gândul la Dumnezeu. Ne minte diavolul, iubii credincioși, ne spune că mai avem vreme de pocăință, ne minte că adevărurile din Sfânta Scriptură nu-s adevăruri, cum i-a spus și lui Adam, a mințit de-a lungul veacurilor, ne minte și pe noi de atâtea ori, pentru că nu credem în puterea lui Dumnezeu, nu credem în adevărul găsit în dumnezeiasca Scriptură și nu ne este rușine să facem rău.

„Privegheați” înseamnă „fiți cu luare aminte”, că omul care-i treaz știe ce se întâmplă în jurul lui. Fiți și voi cu luare aminte, să nu vină diavolul să vă spună că binele-i rău și răul e bine. Foarte mare ajutor, împotriva stăpânirii diavolești, a gândurilor celor diavolești, avem în smerenie. Dintre faptele cele bune pe care le face omul, parte din ele s-ar zice că s-ar putea să le aibă și diavolul.

Se spune în Pateric, că s-a întâlnit odată Cuviosul Macarie cel Mare cu diavolul, care i-a spus: „**Macarie, tu postești, eu nu mănânc niciodată, tu priveghezi, eu niciodată nu dorm, dar este una cu care mă biruiești**”. L-a întrebat sfântul: „**Care ?** ” Și i-a răspuns diavolul: „**Smerenia** “. Omul smerit n-ajunge niciodată să facă rău, pentru că el se mulțumește cu întrebarea și el nu caută mărirea lui, ci mărirea lui Dumnezeu, și cine caută mărirea lui Dumnezeu, îl are pe Dumnezeu în ajutor. Se spune că smerenia îi arde pe draci.

Ce este smerenia ? Este acea stare sufletească pe care având-o cineva, se pleacă cu mintea, nu se ține că el știe și el poate, ci se pleacă cu mintea.

După ce omul, despre care am auzit astăzi în Sfânta Evanghelie, a fost izbăvit de puterea drăcească, a dorit să fie cu Domnul. Dar Domnul i-a spus: „**Du-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu** ” (Lc. 8, 39). Deci, **acolo unde-i casa ta, unde-i rostul tău, fii pildă bună, arată-le că ești în legătură cu Dumnezeu și atunci Mă urmezi pe Mine.**

Rostul nostru e să-1 mărturisim pe Dumnezeu prin ceea ce vorbim, prin ceea ce facem, prin ceea ce gândim și să arătăm aceasta. Să se simtă că avem credință în Dumnezeu, că avem nădejde și iubire clocotitoare în sufletul nostru și că am scos ura din sufletul nostru. Și atunci, într-adevăr, suntem mântuiți de puterea cea drăcească. Să avem pildă pe Maica Domnului care a spus îngerului păzitor: „**Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău**“, să ne fie și nouă exemplu de viață. Amin!

Din „Credința lucrătoare prin iubire – Predici la duminicile de peste an”, Arhim. Teofil Pârâian www.voscreasna.com/

Invitație la sărbătoarea hramului Catedralei Patriarhale (22 – 28 octombrie 2016)

Anul acesta, de sărbătoarea hramului Catedralei Patriarhale, alături de Sf. Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, după pelerinajul Calea sfinților, din ziua de sâmbătă, 22 octombrie 2016, de la orele 14.00, alături de Sf. Cuv. Dimitrie și Sfinții Împărați Constantin și Elena, li s-a alăturat și Sf. Apostol Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan, venit cu o delegație din Grecia.

Să participăm și noi cu bucurie la slujbele prilejuite de această întâlnire a sfinților, alături de pelerinii veniți de pretutindeni, și să fim gazde bune pentru aceștia !

Mulți au impresia că Sfinții au coborât de undeva din cer, că au fost cumva aleși de Dumnezeu, un fel de personaje de poveste. **Patericul egiptean ne demonstrează însă că sfințenia nu este decât încununarea unei vieți de luptă cu propriile neputințe, cu patimile și cu diavolii**. Zeci de mii de oameni populaseră pustia de-a lungul sec. al IV-lea, ducând o viață cu mult deasupra firii, iar lucrul acesta ne arată că **sfințenia nu e o chestiune ce ține doar de cei câțiva „aleși”**. Acești Părinți însă, pe lângă o credință simplă și nestrămutată în cuvintele lui Dumnezeu, **își asumau o nesfârșită silire a firii**. Și, **aveau o ascultare desăvârșită față de Bătrânii lor, prin care ajungeau să se sfințească și să facă minuni**. „*Fiți sfinți!*” este îndemnul general al zicerilor patericale, căci **la sfințenia vieții suntem chemați cu toții încă din lumea aceasta – numai să vrem să răspundem la această chemare a lui Dumnezeu**.

Nu e deloc întâmplător faptul că **începutul exploziv al acestui monahism anahoretic coincide cu sfârșitul persecuțiilor – sec.al IV-lea**, când Biserica este invitată să-și ia locul în lume, în societate, când i se întorc drepturile, și i se acordă privilegiul, întrucât, împăratul care conducea lumea cunoscută de atunci avea să devină creștin și protector al Bisericii. **Deci lumea devenea un spațiu prietenos Bisericii, până atunci fiind un spațiu dușmănos. Ei bine, tocmai în momentul acesta, mii de creștini se retrag în pustie**. Aceasta e **marea provocare a Patericului, marea provocare a monahismului anahoretic: de ce se retrag tocmai când nu-i mai persecută nimeni?** Se retrag dintr-o lume care devine prietenoasă și se duc într-o lume care era, prin natura ei, neprietenoasă, respingătoare, dușmănoasă – care era pustiul, pustiul unde n-aveai nici hrană, n-aveai nici adăpost, n-aveai nici apă măcar și, sigur, presupunea ieșirea din societate, din familie.

Ei bine, lucrul acesta avea să **descopere dimensiunea duhovnicească a bătăliei cu lumea. În perioada persecuțiilor lupta era exterioară**, stăpânitorul văzut și formal al acestei lumi, împăratul roman, cu aparatul pe care el îl conducea, era potrivit Bisericii și lui Hristos – și de aici au rezultat persecuțiile și au rezultat martirii care au umplut calendarele. **Bătălia era una văzută, cu adversari văzuți, care reprezentau puterea lumească**. Părinții pustiei se duc în pustiul, dar ne pun în atenție **aceeași problemă, anume bătălia cu stăpânitorii acestui veac, cu stăpânitorii acestei lumi, care se dovedeau a fi alții și mai puternici decât cei formali și politici, și anume duhul lumesc, duhul acestei lumi** – care, într-o inerție a noastră de autonomie față de Dumnezeu, ne transformă în potrivnici ai lui Dumnezeu și, evident, potrivnici ai oamenilor. **Duhul lumesc – adică orice înclinare care te subjugă spre lumesc, spre bucuria lumească, spre plăcerea lumească, spre criteriile lumești, spre judecățile lumești**.

Noi viețuim într-o lume în care, se amestecă și se confundă Creația lui Dumnezeu cu făcătura idolatră a omului, căreia i se spune tot „lume”. Adică toată cultura și civilizația născute dintr-o sumă de minți și preocupări autonome de Dumnezeu și fără de Dumnezeu generează **un alt fel de lume**: lumea care se exprimă în legile și pârgiile de conviețuire socială, se exprimă în legile de producție, de beneficiu, în interesele societății, ale individului etc. Ei bine, **Părinții constată și ne atrag atenția că această lume este potrivnică lui Dumnezeu, și cine este prieten cu această lume se așază, fără să știe de cele mai multe ori, în poziția de adversar al lui Dumnezeu**. Aceasta este o pârgie esențială a culturii pustului și a civilizației Patericului: **bătălia cea mare este cu lumea și cu duhul acestei lumi**. Atât momentul persecuțiilor, cât și momentul retragerii în pustie confirmă acest lucru.

Biblia este istoria iubirii lui Dumnezeu pentru oameni. Ei bine, în Pateric avem istoria iubirii oamenilor pentru Dumnezeu. Aici îi avem pe oamenii care **Îl iubesc pe Dumnezeu cu măsura cu care Dumnezeu i-a iubit pe ei**, adică dându-și viața pentru ei. Aici oamenii își dau viața pentru Hristos, liber, și n-au altă motivație decât cea a iubirii pentru Dumnezeu. **Patericul este expresia împlinirii**, este confirmarea tuturor cuvintelor Mântuitorului Hristos din Evanghelie.

Patericul este extrem de realist, și ne dă imaginea foarte reală a lucrurilor. **Oamenii cad; și Părinții pustului cad și se ridică, cad și se ridică**. Toate căderile – cele mai rușinoase, cele mai urăcioase, înțelegeti? Din acea stare se ridică.

Ceva mai optimist: spune un Avvă, întrebat de un tânăr: **“Ce să fac, Avvo, că am căzut?”**. Și spune: **“Ridică-te”**. **“Iarăși m-am ridicat, și iarăși am căzut, ce să fac?”**. **“Iarăși ridică-te”**. **“Iarăși m-am ridicat, și iarăși am căzut, ce să fac?”**. **“Iarăși și iarăși ridică-te de câte ori vei cădea. Și așa cum te va prinde sfârșitul, căzut sau ridicat, așa vei trece la Domnul și vei rămâne”**.

Patericul ne arată că Dumnezeu nu vrea de la noi lucruri mari, lucruri imposibil de realizat, ci lucrul mic: consecvența, statornicia, sensibilitatea față de ceilalți. Cere să-ți pese de celălalt și să se vadă în gesturile tale că-ți pasă. **Cere să lupți împotriva nepăsării**; cere o oarecare trezvie și îți cultivă statornicia și credințioșia într-un lucru. **Să-ți pese de Dumnezeu și să se vadă în viața ta de zi cu zi că-ți pasă**. Patericul ne învață cultivarea unei atitudini care să se înrădăcească înăuntrul nostru. **Să fie atitudine!**

Patericul este pentru lumea de azi un strigăt profetic extrem de puternic, **un strigăt dumnezeiesc**. Îl cheamă pe om să iasă din acest amestec, să-și limpezească mintea, să-și limpezească vederea, să-și limpezească înțelegerea, să-și ordoneze prioritățile esențiale. Și ne mai atrage atenția **să nu uităm esențialul**: că, **pentru a da cea mai bună soluție tuturor problemelor cu care te confrunți și pentru a avea cea mai corectă atitudine față de ceilalți, trebuie să-ți limpezești relația ta personală cu Dumnezeu**. Cea mai mare amăgire este să dai soluții tuturor problemelor înainte de a da conținut relației tale cu Dumnezeu.

Programul săptămânii 23 octombrie – 30 octombrie 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	23 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Vindecarea demonizațiilor) - Pr.Dragos
Duminică	23 octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragos
Luni	24 octombrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragos
Martți	25 octombrie	17 - 19 - Vecernia, acatistul Sf.M.Mc.Dimitrie și Litia - Pr.Dragos
Miercuri	26 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.M.Mc.Dimitrie, izvortorul de mir) - Pr.Dragos
Joi	27 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.Cuv.Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor) - Pr.Ticu
Vineri	28 octombrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	28 octombrie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Dragos
Sâmbătă	29 octombrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragos
Sâmbătă	29 octombrie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a 22-a după Rusalii - Pr.Ticu
Duminică	30 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) - Pr.Ticu
Duminică	30 octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu